

eg fór við 6000 undirskriftum til núsítlandi ríkisstýri. Tað eri eg til reiðar at royna, hvørja løtu tað skal verða.

»Krossurin« tykist at vera harmur um, at eg hogdi eitt sindur í harra lærara Kallsøy. »Krossurin« sigur, at eg havi fingið Kallsøy á heilan síðan fólkatingsvalið í fyrraárið. Her-til vil eg siga, at Kallsøy er ein av teim monnum, sum eg seti ógvuliga hogt, og tí harmar tað meg, at hann ikki stillar seg fram sum ein javnaðarmaður. Aðraleiðis havi eg ikki fingið hr. Kallsøy á heilan. Eg eri harmur um, at ein so rettsinn-
aður maður, sum hr. Kallsøy er, skal ganga orindi fyrri lands-
ins stórstu privatkapitalistar. Eisini má hr. Kallsøy finna seg í, at vil svara honum aftur, tá ið hann skrivur slík viðindabrev og blaðgreinir, sum gera álop á okkum.

I decembris mánað 1932 segði hr. Kallsøy, at hr. S. P. úr Konoy ongantíð hevði verið javnaðarmaður; men nú skrivur »Krossurin«, at hr. Konoy »er ein framstandandi javnaðarmaður«. Eg spyrði tessvegna hr. Kallsøy, hvør ið hevur rætt, hann ella »Krossurin«; men Kallsøy biður meg ikki spyrja seg um slíkt; tí tað er »at fara yvir um ána«.

Eg fái altso einki svar á spur-ning mín. Men eg skilji, hvussu vorðið ið er, tí ein orsök má vera til tess, at »Tingakrossur« eymkar seg sárliga um tað, at eg skal vera farin so illa við harra Kallsøy. Henda eymkan kemur ikki av kærleikanum, sum blaðið hevur til hr. Kalls-
øy; men orsøkin er heilt aðra-
staðni at finna. Vónandi kann tessvegna vera, at »Krossurin« ikki skrivur aftur, at »samleiks-
viltin«, fyrrrenn blaðið fyrst hevur sópað fyrri sínum egnu durum.

J. H. Danbjørg.

Amtet meddeler:

Hvidbjørn melder 18.—4. Reykjavík: »Bjón Ólavson«, »Dagny«, »Albert«, »Neptun«.

»Hvidbjørnen« melder 19.—4. fra Selvgssbanken: »Magacienna« 25.000 fisk.

Fiskemarkedet.

»Føroya Fiskaútflutnings-
»felag meddeler:

13.—4.—34.

Bilbao: Ingen Tilførsel. Be-
holdninger af færøsk Klipfisk
250 Tons, af islandsk 450. Priser
for færøske Klipfisk 12,63 Ptas.
pr. 50 kg, af islandsk 83,84.
Sterling 37,90.

Opporto: Tilførsel af færøsk
Klipfisk 115 Tons, af islandsk
370, af tysk 10. Priser uforand-
ret. Beholdning af newfound-
landske Klipfisk 879 Tons, af alle
Klipfiskesorter 1191. Markedet
fast. Kurs for Lst. 110 Esc. pr.
1 Pd.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand
— hvorfor bruge udenlandske Sæ-
ber, naar De kan faa færøske, som
er bedre og billigere, fra Fabriken
»OKKARA«

A/S

BALSLEV & GOOS

THORSHAVN

Altid stort Lager af:

Trælast i alle gangbare Dimensioner samt alle Slags Bygningsmaterialer.

Særlig fremhæves:

Fint savet Fyrretømmer,
Baaetræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Master, Bomme o. L.,
Krydsfliner i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Trælastforretningen: Nr. 194.

Eitt og annað.

Góða „Dimmalætting“!

Hví halda tygum, at bara ein limur av líkningsnevndini í Havn kann vera »socialdemo-
kratisk indstillet«, tað vil væl
siga hava sociala hugsan? At
tann eini er tað, er sjálvsagt,
hann er jú **uttalaður** socialdemo-
krat, men hví kunna ikki
fleiri av limunum vera soleiðis
innstillaði? Hesum kann eg
ikkí halda við tygum í.

Limur.

Bytt.

I Suðuroyablaðnum verður
drivið spott við valinum í Lon-
don, har socialdemokratir vunnu
stórliga í býarstýrinum. Tað er
býttligt av einum lítillum blaði
hí í Føroyum at skriva so-
vorðið — *sjálvt* um tað er eitt
litið n, ið ger tað.

Fleiri hermenn til markið.

Sendimenn úr Suðurljótlendi
hava verið í vitjan hjá kongi og
forsetisráðharra at krevja meiri
krígssverju við suðurmark Dan-
markar. — I tí skrivaða »upp-
rópi«, teir høvdu við, stendur, at
»markið liggur dagin í dag støð-
ugt opið og ótryggað«, og fram-
vegis stendur, at »vit Suðurljótl-
endingar kenna okkum ikki
tryggjar, tí at ovlitið er gjørt —
(frá danskari síðu) — fyrri at
tryggja mark okkara«. — Teir
signa, at nógv ov lítið er gjørt
av tí, sum avgjørt er í herskip-
anini viðvíkjandi at senda her-
menn har suður. »Hví skal bið-
ast so leingi? Vit mugu hava
nóg nógv av soldátum, so
markið kann verða sparrað
skjótast gjørligt, tá herboð koma.
Fyrst tá kenna vit okkum
tryggjar — tað vit ikki nú gera«.

»Upprópið« endar við hesum
orðum: »Av tí, at tey lyfti, sum
vórðu givin okkum 27. april í
fjor av forsetisráðharranum og
verisráðharranum, einans fyrri
ein part eru hildin, so venda
vit suðurljótsku menn og kvinnur

okkum aftur til ríkisstýri og
rikisdag við hon um, at lyftini
um: 1) verju av hinum suður-
ljútska markinum og 2) oll tey
militeru arbeiði, sum skulu til
fyrri at verja fólkid, um ófriður
verður, mugu verða hildin«.

Hetta »upprópið« var undir-
skrivað av 26277 norð-suður-
ljútum.

Dýrt var Suðurljótlendi at fáa
aftur, milljóniir í stórir mongd
hava hesi 35000 menniskju
fingið (Føroyar hava o. u. 30.000
— »dette store Stykke Stats-
geld«), og sama ger!! »Meiri vil
meiri hava«, og friður verður
ongantíð. Fyrst var tað allar
tann ræðuliga studningur til
hetta »umstridda lands fyrri at
fáa tað okonomisk aftur á fótur,
og nú er tað landaverjan. —
Nú skal Danmark senda her-
menn í stórir mong har suður
til markið, væl sagtans byggja
skansar til verju. Verða klárt,
tá Hitler sendur sítt stóra herlið
norður aftur at heinta tað, sum
teir sigrandu maktirnar tóku frá
Týsklandi aftaná bardagin stóra
(1920). Tað sum á týskum lands-
kortablaðum nevnist »vorlaflige«
dansk. —

Hetta krevja meir enn 26000
suðurljótar — ja, Danmark fær
nógv úr at gera, nú teir eru
kommir á mál: »Slesvig alter
vundet, det er Danmarks Maal«.

Tað kundi verið vert at farið
at hugsað eitt sindur um Fø-
royar í hesum viðfangi, men lat
tað verða fyrri fyrst, tað kann
koma, tá tíðin er inni til tess.

JÓANNES EIN MANNA SØGA

Vit fylgja líki í dag, Jóannes
innan fyrri Garð er deyður. Tann
nýggja tíðin hevur smurt honum
máling um á kistuna og lagt
fremmandar blómur omaná, men
sjálvur slapp hann undan henni,
hon tók hann ikki, þaðáði hann
ikkí sundur.

Tann gamla tíðin fylgdi hon-
um til gravar. Konur í turrikleði
og sjali, menn í óknappaðum
knæbúksum og við dímumum
húgvum.

Hvítkeggjutir menn vandu
Jóannes upp til manns, lærdu
hann at rokja sjógv og haga. Róðu
út við honum um dagarnar og
lærdu hann at finna miki. Aldur-
arnar komu, teir lærdu hann at
bera undan teimum. Stormarnir
komu, teir kannaðu hann við
teir. Mjorki og kavamyrkur kom,
teir vísti honum leiðirnar. Teir
lærdu hann at rokja bát og at
kanna líkindi. Um kvöldini sótu
teir heima við eldin og tryggaðu
niður í hann, hvussu ið tað rak
um hvona tanga. Og tá teir so
doyðu, settu teir hann til formann
í sín stað.

Javnaðarnir vardu hann. Teir
yngru mennir flokkaðust um
hann, og hann lærði teir.

Allan sín maundóm var hann
formaður á báti. Hárið gránaði
og skallin kom berur uppigjøg-
um, men hann gavst ikki, var
formaður kortini. Og hann forði
allar heim aftur hann hevði við
sær.

Aldurnar duldu seg ikki, tær
krámaðu mangan eftir honum,
sum hann sat í rongini, hólðu
seg fram yvir bakið á honum.
Men Jóannes smæddist ikki, sat
orðalítil og tryggur og bruddi
skráina, meðan hann snúði bátin
innan ímillum brotini. »Ja, ja,
brótið tit,« sigur hann til aldur-
nar, »sum enn til eru sterkari
enn eg, so er tó hann, ið sterk-
ari er.« Soleiðis segði hann, og
tað var ein styrki hjá honum,
hann kendi seg ikki rættiliga
einsamallan í skúlinum.

Hjá konufólki eru aldurnar
ongantíð nakrir grannar, men
tryggari vóru tey, tá Jóannes var
við. Og hvør var ikki tað.

Vit siggja hann fyrri okkum,
sum hann situr í rongini: Av
minstu monnum, klenkligur, alls
eingin risi, fjøssaður innan í kleði
situr hann og blæsir í óveirinum,
meðan hann heldur í stýrissvöllin
við einari skelvandigumlamanna-
hond. Men tá vit siggja lagið á
bátinum, veksur maðurin, tá vit
siggja, hvussu hann eygleiðir yt-
tini, vindgarðarnar, brotini og
bátin, tá veksur hann hogt upp
um frálíngarnar á bógbeikki. Tá
hann kemur aftur at landi, og
tú spyr hann, hvussu gekkst,
svarar hann alítið, at tað gekkst
harrin havi lov, so tofuliga. Og
hann tosar einki meir við teg
um hetta. Nei, í honum sat einki
eftir av vandaferðunum ulti-
tan royndirnar, hann gjordi, og so
tað, at hjartaroturnar vuku eitt
petti djúpari niður fyrri hvorja
ferð.

Fyrri Jóannesi vóru aldurnar
mannvargar, ið gingu eftir sjó-
num, alítið drápsfúsar. Tí hevði
hann alítið ein ótta á sær, tá
bátar vóru á sjógv, og hann ikki
var við sjálvur. Sovorðnar dagar
var eingin friður á honum, um
enn veðrið var gott. Hann gekk
og dartaði út á andnes, har
hann sá út yvir havið. Stundum
kundi hann tala á fólk, ið kom
frá sovorðnum stóðum og bað
siga frá, um tað breyt har og
har, um tað var rennisjógvur
har og har, alt merki, hann
hevði at kanna líkindini eftir.
Tá hann so hevði fingið svar,
fór hann tigandi avstað sjálvur
út at hyggja. Tað var ikki at
fara eftir annars munni í slík-
um. Tað fyrsta hann fekk orðið
aftur á bátarnar teir komu um
kvöldið, var at spyrja, hvussu
ið líkindini høvdu verið. Soleiðis
var hann ikki bert gamal, men
eisini í manndómsárum. Tað
var tí hann kendi neyðina, kendi,
hvussu ófættin lá og lúrdi alítið
og stund. Eitt galið snið við bát-
inum, ein stund ov seint ella ov
tíðliga — ikki kreyst meir, tá illa
vil til, fyrr enn aldurnar søgva
saman um menn og far. Men
var hann við sjálvur, so kom

drivið við vandanum, so kom
formannslatið í hann, hella at
kunna síla tryggur og hugsa um,
hvát best var, og vera maður
fyrri at gera tað sum best var.
Jóannes fekk seyð í tannef, og
teir gomlu me aninir tóku hann
við sær út um garðin, lærdu hann
at kenna seyð og haga. So lofdu
teir beinini. Hann var gangandi
eftir á fjøllunum og helmaði ikki,
fyr enn tann fyrstíngunda
veturin, tá bað hann alt gott
verða eftir og fór heim.

Ernar hugdu upp úr grasi-
num, stardi við sínum góðsligu
seyðneygum aftan á honum og
jarmadu. Tað var teirra farvæl
til hansara.

So hugsa vit okkum, at hann
stöðgar norðuri á Svøðunum,
hefur hondina upp fyrri sínar
hvítu brýr og hyggur út um hagan.
Tá sær hann nógvur munnar
liggja eftir seg og bíta innasta-
haga fjøll, alt trívist, alt er væl.
Tað er ein stakmaður, ið gongur
fjallgotna heim, oldingi og á
slesta sinni.

Farvæl, gamli. Tygum vóru
av tí berginum brotin, at tygum
skuldi verða maður. — Hovdu
fæðir slíkan, djavur og skila-
góður gekk hann undan bæði
til lands og vatns og vandi mangan
góðan mannin upp. Abbin var
ikkí minni maður, ein av teim-
um fyrstu skipsmonnum í Fø-
royum, sigldi við »Færoes«, misti
har heilsuna eina feigdarferð,
men bjargaði fólk og farni.

Try fulltakin ið. Bygdarmen-
nir bóru tykkum allar til gravar,
og vit lofdu tykkum her við
Brandanskirku millum okkara
bestu menn. Her er gott at liggja:
Seyðurnir kemur oman at bókra
og brimíð stendur inn yvir garð-
in fyrri eystan.

HEDIN BRÚ.

Ferst fæ,
farast frændir
ferst tú sjálvur við —
eitt eg veit, ið aldri ferst
ummælið, hvør deyður fær.

Djupst hevur hin gamli norð-
andans vísmáðurin sæð, tá hann
sigur, at tá **alt** er farið, ja tú
sjálvur við, tá er tó ummælið
eftir, dómunin um hvønn ein-
stakan, sum deyðin hevur tikið.

Fyrri honum, sum farin er
um tey ótali ár — tey Grundt-
vig sigur um, at barn tey einstaku
røkka so langt — fyrri honum
hevur lívið ikki longur ta drag-
andi megina. . .

Og tá hann gavst við at fara í
bát, har hann í teim mongu árum
hevði sín formannssess og tá hann
hevði verið sína síðstu ferð burtur
í haga, har hann hevði gingið
vetur og summer, í veðri og
óveðri, tá var fyrri honum lívið,
lukið. Tá kundi sigast við hann:
»Tú góði arbeiðari, tú hevur
verið trúgvur í tínum jarðska
yrki, eg vil seta teg til eitt stórra
yrki, fær tú inn til tagleði harri
tín hevur til tíne. —

Henda lívssögu, Hedin Brú
her hevur skrivað, er sonn út í
æsir, og visti Jóannes innan fyrri
Garð aftur í verðin, vildi hann
glett seg yvir hesa vøkru lívssögu,
sum grannasonur hansara hevur
skrivað. — Men ivaaleyst hevði
hann sjálvur hildið, at liv hans-
ara ikki var so mikla umrøðu
vert, hann sum ongantíð hevði
stórar tankar um seg sjálfan.

H. M. J.

RITA SÆBESPAANER
til al finere Vask.